

Zvončkova povest.

Toplo sonce je prisijalo na breg. Vsi prebivalci na bregu so se že davno prebudili in uživali dehtečo pomlad in se igrali s sončnimi žarki, pogovarjali so se s potočkom, ki je brzel po zeleni dolini in odhajal daleč, daleč na pot.

»Bim, bim, bim,« je pozvonil zvonček, ki se je čutil kot nekak gospodar na vsem bregu, največ veljave in ugleda je imel tamkaj, pri vseh bratcih in sestricah. Kako tudi ne, saj je kraljeval na vzvišenem mestu in vedno je lahko opazoval in nadziral življenje na bregu.

»Bim, bim, bim.« Breg je utihnil, dvignile so se glavice in svečano prisluhnile, kaj bo spregovoril zvonček.

»Čujte danes, bratci in sestre, mojo povest, katere vam nisem še nikdar povedal. Prežalostna in zopet prevesela je ta povest, zato sem toliko časa molčal.«

»Čujmo, čujmo!«

»Povedal vam bom povest o sebi, resnično povest iz svojega življenja.«

»Čujmo, čujmo!«

»Davno je bilo že, od takrat smo šli že mnogokrat spat, v mojih mladih letih že se je to zgodilo, kar vam bom danes povedal. Seveda, vi tega nikakor ne morete pomniti, takrat ste še vsi, kar vas zdaj tu vidim, klili globoko pod zemljo.

Neke jeseni smo vsi prav razigrano razpoloženi obhajali poslovilni večer in ob koncu smo določili, da bo prihodnje leto kralj našega brega tisti, ki se bo prvi prebudil. Joj, toda, saj bi vam poglavitno skoraj pozabil povedati! Lep, mlad sem bil še takrat in svojo glavico sem pokonci nosil. Čisto pokonci, prav proti soncu sem jo dvigal. Zdaj seveda ne morem pokazati kako, od starosti mi je vrat čisto otrdel. O, da bi me videli, še vse drugače sem se nosil kot ti, trobentica, ali pa ti, žefran!

In smo zaspali drug za drugim. Dolga in huda zima je bila bajè takrat, a mi smo jo lepo srečno prespali.

Nekega jutra pa se zbudim in odprem oči. Sonce, toplo sonce mi je zasijalo v obraz in me pobožalo po licih.

Za božjo voljo, vse sem zamudil... Kdaj so že vsi vstali; smejali se mi bodo, zaspancu lenemu, sem si mislil in dvignil glavo. Pomel sem oči in se razgledal po bregu.

A čudo: Vsi še spe. Prvi sem. Prvi, kralj sem! Zavriskal in zapel sem od samega prešernega veselja, a vsi so trdno spali naprej.

Potoček-nagajivček, edino ta se je oglasil: »Spat pojdi, spat nazaj, da ti uhlji ne odmrznejo, imaš časa še več ko dovolj!«

»Že prav, si že priden, porednež nagajivi! Si mi mar nevoščljiv?«

V mojem kraljestvu je sijalo sonce tako gorko, a bratci moji in sestre so spale nemoteno naprej. Toda nekega dne — oh, še danes me pri srcu zaboli, če se spomnim na to, — nekega dne, pravim, me je zazeblo v obraz, rezek veter je potegnil čez breg, sonce je zašlo nekam za oblake, joj, in tedaj je začel naletavati sneg, sprva droban in na redko, potem pa kar v kosmih in na gosto. O, vi si tega niti od daleč ne morete misliti, nekaj tako strašnega je bilo to in ne vem komu se moram zahvaliti, da sem sploh še pri življenju ostal. Dolgo se nisem prav nič zavedal, kaj se godi z menoj in okrog mene. Kakor iz težkih sanj sem se zbudil in tedaj sem od prevelike bolečine in žalosti bridko zajokal. Moja, prej tako lepa in po-

nosna glava, ki je rasla naravnost proti soncu, je zdaj visela globoko po-
vešena skoraj do tal. In tak pohabljenec sem moral ostati do današnjega
dne jaz in ves moj rod. Ko so se tisto pomlad zbudile še druge naše
tovarišice in tovariši po širnem bregu, so me komaj, komaj spoznali. Sicer
sem res postal kralj, ali svojo kraljevsko čast sem presneto drago plačal.
Preveč sem bil ponosen na svojo čast, preveč ponosen na svojo bodočnost,
ki mi je pripravila tako črne dneve, in verjemite mi, bim, bim, bim, pre-
vzetnost je vsaka kaj kmalu kaznovana ...»

Viktor Zvezdana:

Hrepenenje.

Viharne koprneče želje,
ki v srčnem hramu valove,
nas včasih poneso v veselje,
z bridkostjo večkrat nas teže ...

Kdo ga ne pozna od Vas, mojih najmlajših? ... Vsi poznate hrepenenje.
V nepokvarjenem mladem srčku se rodi prav tako, kot se rodi v srcu
odraslih. —

Zdenka je bila srčkana deklica. Bila je rejenka pri moji mamici. Ho-
dila je v šolo. Gospodična upraviteljica je bila z malo Zdenkico zelo za-
dovoljna. Pa kaj bi ne bila, mala Zdenkica je bila najboljša učenka! Njeno
ljubeznivo in prikupljivo ponašanje je vsakega očaralo. Tudi jaz sem imel
Zdenko zelo rad.

Zdenkina mamica je bila učiteljica v zelo oddaljenem kraju. Zato je
mamica obiskala Zdenko le ob počitnicah. Svojega očka pa Zdenkica ni
poznala. Večkrat je vprašala mamico: »Mamica, prosim Te, povej mi, ali
imam tudi jaz očka kot sosedov Vilček?«

